

เทศน์อบรมฆราวาส ณ ศาลาสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ

เมื่อเช้าวันที่ ๒๗ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๔๘

ท่านอาจารย์ฝั้นกับเราแยกกันไม่ออก

เจดีย์(วัดอโศก) ก็อยู่ในหัวอกเราของเล่นเมื่อไร มารวมอยู่นี้หมดนะ ที่สำคัญ ๆ มารวมอยู่นี้หมด เราเป็นคนอุ้มทีเดียว อย่างท่านอาจารย์ฝั้นนี้หมดเลยนะ ๑๒ ล้านเจดีย์ ไม่มีเงินสักสตางค์หนึ่ง เราก็บอกตั้งแต่ที่แรกแล้ว เราไม่ไหวแล้ว ไม่เป็นประธานให้ เราบอกรายนั้น เราก้ไปประชุมเป็นประธาน ยกใครขึ้นเป็นประธานก็กั๊กกันแหละเลย เอาเอายกคนขึ้นเป็นประธานก็กั๊กกันแหละเลย ไม่เลือกพระเลือกโยม กั๊กกันแหละเลย สุดท้ายสามปีเจดีย์หลงปู่ฝั้นนะ ของเล่นเมื่อไร คือเราบอกแต่ต้นแล้วบอกเราไม่รับ อย่าให้รับ เหนื่อยมากแล้ว ให้ใครเป็นประธานก็แล้วแต่เถอะ

ประชุมกันถึงสามปี ปีที่สามนี้ไปหมดเลย ยกขบวนเลยไป มันสุดสิ้นแล้ว พอปีที่สามคณะกรรมการเจดีย์นี้ไปประชุมเพียงห้าคน หมด หมดหวัง ประชุมกันใหญ่เลยที่นี้ทางสกลนคร อุทุมสมพร ประชุมกันใหญ่เลย ยกทัพมาตั้งผู้ว่าราชการจังหวัด ผู้กำกับการจังหวัด และประชาชนในนั้น ยกขบวนใหญ่มาเลยเขี้ยวเข้าวัดป่าบ้านตาด บอกความสุดสิ้นให้ฟังทุกอย่าง เรากับครูจารย์ฝั้นนี้แยกกันไม่ออกแล้วทำอะไรแต่ไหนแต่ไรมา พูดถึงเรื่องความสุด ๆ ลิ่น ๆ ให้ฟัง เราก้ฟัง ถ้าเราไม่รับก็จะหมดจริง ๆ ครูบาอาจารย์ทั้งองค์ แล้วเป็นเพชรน้ำหนึ่งเสียด้วย นี้จะทำอย่างไร

ก็ไปตั้งแต่ผู้ว่าราชการจังหวัด ผู้กำกับการตำรวจ และพ่อค้าประชาชนเต็มไปหมดเลย ยกขบวนไปหาเรา ไปบอกชัดเจนเลยว่าความสุดสิ้น หมดเท่านั้น ถ้าไม่ท่านอาจารย์แล้วก็หมด ได้ประชุมกันหมดแล้ว สามปี คราวนี้มีคณะกรรมการมาประชุมเพียงห้าคน ประชุมกันทางนั้นอีก จะทำยังไง ตกลงก็ยกขบวนมาหาเรา เราฟังเหตุฟังผลแล้ว น้อย่างไรกัน ตกลงเราก้รับ นั่นละเห็นไหมละ พอรับแล้วก็ประกาศลั่น ไม่มีเงินสักสตางค์นะเจดีย์ ๑๒ ล้าน ตกลงเราก้รับให้ เห็นแก่ครูบาอาจารย์ เพราะท่านอาจารย์ฝั้นกับเรานี้แยกกันไม่ออก ว่าอย่างนั้นเลย เราเคารพท่าน เทิดทูนท่านตลอดมา ท่านก็เมตตาเราตลอดเหมือนกัน

แต่ส่วนมากเป็นฝ่ายเรานี้โจมตีท่าน นำโจมตีนะ ท่าน “เหอ ๆ” ใส่เปรี้ยว ๆ เรากับท่านพันกันอย่างนั้นละ ท่านมีแต่ “เหอ ๆ” ไร่เราก้จะตีตั้งแต่อยู่ด้วยกัน ที่นี้เวลามรณภาพ นี้ก็อัครจารย์เหมือนกันนะ พูดถึงเรื่องท่านอาจารย์ฝั้น เราอยู่วัดดงศรีชมพู ท่านไปทำไร่ให้วัดดงศรีชมพู หมูอยู่ในนั้นเต็มเลย ถ้าไม่มีไร่ไม่ไหวละ เขาจะฆ่าหมูหมด ตกลงเราก้ไปทำไร่ให้ พอตีดูเหมือนวันที่ ๒๐ ตอนกลางคืน ฝนกระหน่ำเอาอย่าง

หนัก ไม่ใช่ธรรมดา นะ ตามท้องนา วันที่ ๒๐ ธันวาคม น้ำเต็มหมดเลยตามท้องนา จนกระทั่งรถไปมาไม่ได้เลย

นี่ละที่มันแปลกประหลาดอยู่นะ อำนาจจิตของท่าน พอตอนเช้าท่านทุยไปทำงานเอง ตอนเช้าเราจะกลับอุดร รถจะมารับเราก็เป็นรถเก๋ง มาที่น้ำมันเข้าไม่ได้ซี น้ำท่วมหมดตามท้องนา ท่านทุยตื่นแต่เช้า ไปหาโยมอุปัฏฐากท่าน น้ำมันกลับตาลปัตรอย่างนี้ละ มันแปลกเหลือเกิน กำลังใจของท่านอาจารย์ฝั้น พลังจิตของท่านเก่งมาก เครื่องบินขึ้นบนฟ้าก็มาเถอะนะถ้าท่านเพงตกเลย ฟังซินะ อำนาจจิตของท่าน

ไปก็ไปสั่งเสียโยมอุปัฏฐากท่านนั่นแหละ บ้านนาขาม ไปก็ไปสั่ง ก็ท่านเป็นคนสั่งเอง นี่จะพูดให้ฟังชัดเจน วันนี้ตอนเช้าท่านอาจารย์ฉันทังหั้นเสร็จที่วัดดงศรีชมพู แล้วนั้นท่านจะออกเดินทางกลับอุดร เพราะเรามีธุระที่อุดร คือรถที่จะมารับท่านจะเป็นรถเก๋งไปไม่ได้ ให้เอารถที่บ้านของเรา โยมอุปัฏฐากมีรถอยู่สองคันให้เอารถที่บ้านของเราไปรับท่านมาจากนั้นแล้วมาที่นี่ รถเก๋งมาก็มารอที่นี่ ขึ้นรถเก๋งกลับ สั่งเสียเรียบร้อย ท่านทุยนะมาสั่งเอง มันกลับตาลปัตรอย่างนี้ละ

พอมาสั่งเสร็จเรียบร้อยแล้วกลับไปวัด รถเก๋งมาถึงนั่นแล้ว โยมอุปัฏฐากนั่นนะ ที่ว่าให้เอารถไปรับเรา บอกว่าท่านอาจารย์ทุยท่านสั่งว่ารถเก๋งมาถึงที่นี่แล้วให้รอที่นี่ ท่านอาจารย์จะเดินทางมาเองมาขึ้นรถเก๋ง ฟังซินะ เขาก็ เอ๊ อะไรถึงว่าอย่างนั้นน้ำคนขึ้นรถเก๋งมาเขาก็เดินสะเปะสะปะไปจนกระทั่งถึงวัด ไปดูทาง มันก็มาไม่ได้จริงๆ เพราะน้ำเต็มไปหมด พอไปถึงเรา อ้าว มาอย่างไรละ รถมันมาไม่ได้ แล้วท่านทุยก็นั่งรออยู่นั้น ท่านทุยว่า ไหนว่าอย่างไร ในบ้านเขาสั่งว่ารถเก๋งมาถึงที่นี่แล้วให้จอดอยู่ที่นี้ ท่านอาจารย์จะเดินทางมาขึ้นรถคันนี้ไปเองกลับอุดรเอง ที่บอกว่าให้รถไปรับเรามาขึ้นรถเก๋งไม่พูดเลยนะ

พอท่านทุยได้ยิน ตายขึ้นทันทีเลย ท่านก็บึ้งเลย จีวรครองหรือไม่ครองไม่ทราบ ปลิวไปเลยทีเดียว ทำไมจึงเป็นอย่างนั้น ท่านทุยบึ้งเลยทันที ก็เราสั่งอย่างนั้นๆ ทำไมเป็นอย่างนี้ได้ พอตีไปถึงบ้านนาขาม รถเจ็ดคัน เราก็เลยไม่ลืม ถ้าไม่มีเหตุไม่ลืมนะ รถตั้งเจ็ดคันไม่มีรถสักคันเดียว ไปรออยู่นั้นตั้งสองชั่วโมง ท่านทุยไปรออยู่ คันไหนมาก็จะจับไปเลย ว่าอย่างนั้นเถอะ แต่รถไม่มีเลย รออยู่ตั้งสองชั่วโมงเห็นรถสองแถวคันหนึ่งแคว๊กๆ มากี่เลยจับรถสองแถวนี้เข้าไปเลย พอไปถึงเราแล้วก็เตรียมของขึ้นรถ

พอเตรียมของขึ้นรถแล้วติดเครื่อง รถคันนี้ก็เป็นธรรมดาๆ นะ พอเตรียมของขึ้นรถแล้วติดเครื่อง ติดเครื่องแล้วดับ ติดเครื่องแล้วดับอยู่อย่างนั้น ไม่ยอมไปรดคันนี้ นะ อยู่วัดดงศรีชมพู มันกระเทือนใจ ถึงครั้งที่สาม ทางนี้ก็โพล่งออกเลย วันนี้จะต้องมีเหตุการณ์อะไรแน่นอนเกิดขึ้น คอยดูก็แล้วกัน เกิดแน่ๆ วันนี้มี คอยฟัง รถคันนี้เป็น

เหตุ บอกแล้ว สักเดียวเห็นท่านเอียนไปจากกรุงเทพฯ นี้ไปฉันทันที่บ้านดงล้งอุตร ไป ได้ข่าวท่านอาจารย์ฝันมรณภาพ ท่านมรณภาพเมื่อคืนนี้ที่วัดอุดมสมพร ท่านได้ข่าวอันนี้ มาเลยต้องรอข่าวอันนี้ เข้าใจไหมละ

รออย่างไรก็ไม่ติดๆ อยู่งั้น ถึงเวลาควรจะไป ไปไม่ได้ พอตรรถท่านเอียนก็ ออกไปจากอุตร รอข่าวอันนี้เอง ให้อร พอรถท่านเอียนจอดปั๊บ ท่านเอียนก็วิ่งปั๊บมานี้ เลย มากี่บอกว่าท่านอาจารย์ฝันท่านมรณภาพแล้วเมื่อคืนนี้ตอนหกโมงห้าสิบนาที เรา ไม่ลืมนะ พอว่าอย่างนั้น เออ เอาละได้ความที่นี้ รถติดเครื่องไม่ติดเครื่องมันจะไปเอง ที่นี้ได้รับความแล้ว นี่เหตุการณ์ พอติดเครื่องบิ่งเลย ออกจากนั้นเราก็บิ่งไปที่วัดอุดมสมพร แทนที่จะกลับอุตรไม่ได้กลับนะ บิ่งไปถึงนั่นเลย นี่ละเรื่องเป็นอย่างนี้ ท่านอาจารย์ ฝันนั้นนั่น นี่ละอำนาจของท่านเป็นอย่างนั้นบังคับไว้ทุกอย่าง

ถ้าสิ่งนี้ก็กลับตาลปัตร ท่านทฤษฎีเป็นคนสั่งให้เอารถไปรับเรามาขึ้นรถเก๋ง ก็บอก ว่าท่านอาจารย์จะเดินทางมาเอง ดูซินะ เป็นอย่างนั้นละกลับตาลปัตรอย่างนี้ จนท่านทฤษฎี โอ้ย หัวเสียไปละวันนั้น มันทำไมพวกนี้รับกันมาพอแล้ว คำพูดภาษาเดียวกันมันเป็น อย่างไรๆ วิ่งมารถไม่มีสักคันเดียว จะมาเอาไม่ได้ พอท่านเอียนมาบอกนี่รถบิ่งถึงเลย นี่ละท่านอาจารย์ฝันเป็นอย่างนั้นละเกี่ยวข้องกับเรา ให้ไปทางนั่นเสียก่อน ความหมาย ว่าอย่างนั้น เราบิ่งก็ถึงเลย

ที่นี้ก็มาเข้าถึงเรื่องเจตีย์นะ แบบเดียวกันอีก เราก็บอกตั้งแต่ต้นแล้วอย่าให้เรา เป็นประธานเลย เราเหนื่อยมากตั้งแต่พิพิธภัณฑ์พ่อแม่ครูจารย์มั่น เราก็ทำเต็มกำลัง แล้ว คราวนี้ขอให้ผู้อื่นองค์ใดก็ตามเป็นประธาน ให้เราพักสักหน่อยเถอะ นี่ก็ประชุม กันถึงสามปี พระกับโยมทะเลาะกัน เอาใครเป็นกรรมกรก็กัดกันแหลก ไม่เลือกพระ ไม่เลือกโยม กัดกันแหลก สุดท้ายถึงสามปี ไม่ได้แล้ว จึงยกทัพไปหาเรา เรื่องราว

ไปพูดถึงเรื่องความสุด ๆ สิ้น ๆ ให้ฟังแล้ว เราก็ เอ๊ ทำอย่างไร เราเคารพเทิดทูน ท่านมากทีเดียว ตกลงเราถึงรับให้ พอรับแล้วทางนั้นเงินสตางค์หนึ่งไม่มี เจตีย์ ๑๒ ล้าน เรียกว่าเราจะเป็นคนหาเงิน สุดท้ายก็เอาเลย เอา เอารับให้ ที่นี้คณะพวกก่อสร้าง เขาก็ไปหา เขาก็พูดว่าเขาตกลงจะก่อสร้างแล้ว เอ้อ การก่อสร้างก็ยอมรับว่าก่อสร้าง แต่เวลานี้เขามาเสกสรรปั้นยอให้หลวงตาเป็นประธาน แล้วหลวงตาไม่มีเงินสักบาทเลย เราก็บอกว่าสักบาทเลยจะสร้างเจตีย์นี้ละ

ตั้งแต่บวชมาหลวงตาจะได้ติดคุกติดตะรางคราวนี้ เมื่อลูกศิษย์สร้างเจตีย์ เรียบร้อยแล้วไม่มีเงินให้ลูกศิษย์ หลวงตาต้องยอมติดคุก เราว่าอย่างนั้น ทางนั้นก็ขึ้น ทันทึเลย หัวหน้าการก่อสร้างเขา บริษัทเนาวรัตน์ โอ้ย ถ้าลงท่านอาจารย์จะติดคุกแล้ว เจตีย์หลังนี้ผมจะไม่เอาสักสตางค์เลย ผมจะสร้างให้เสร็จเรียบร้อยเลย ขอให้ท่าน

อาจารย์เย็นใจ ไม่ต้องติดคุก พวกผมจะสร้างให้ด้วยความพอใจเต็มเหนี่ยวเลย เอาถ้าอย่างนั้นก็ตกลงกัน เขาก็สร้างเลย เงินมันก็มาเรื่อย ๆ

ทีนี้ก็ไปถึงจุด นี้ละกรรมดีแก้กรรมดี ตอรับกัน พอไปถึงกลางปี ปูนขาดตลาดทันทีเลย ปูนหาที่ไหนก็ไม่ได้หมด การก่อสร้างหยุดชะงัก ทีนี้เซ็นสัญญากันในระยะไหน ๆ แล้วมันจะเลยสัญญาไปเขาจะปรับ ทางนี้หยุดไปตั้งสองเดือนไม่ได้สร้างเลย เพราะปูนไม่มี ทีนี้เขาก็วิ่งมาหาเราอีกละ แล้วทำอย่างไรท่านอาจารย์ เจตีย์นี่หยุดชะงักแล้วปูนไม่มี ขาดมาสองเดือนนี้แล้ว อยากรู้ก็ต้องถูกปรับแน่นอน เพราะกว่าจะได้ปูนมานี้สร้างนี่กว่าจะเสร็จนี่ต้องเลยสัญญาไป

เอาอย่างนี้ก็แล้วกันนะ ปูนที่หมดไปหรือไม่หมดไปใครก็เห็นกันทั่วโลกทั่วสงสาร ทุกคนก็เห็นกัน เอา เอาสร้างไปเลย มาเมื่อไรก็สร้างไป ใ้เรื่องสัญญานี้เนะถ้าหลงตาซึ่งเป็นประธานไม่ปรับเสียคนเดียว ไม่มีใครปรับได้ในโลก เอาเลย สุดท้ายก็เลยสร้างเลย ข้ามหัวสัญญาเสียไปเลย เสร็จเรียบร้อย นี่มันเป็นอย่างนั้นนะ มันแปลกอยู่ ตกลงเลยสัญญาไม่สนใจ ก็เราเป็นประธานการเซ็นสัญญาสัญญา นี้ ก็เราไม่ปรับเสียอย่างเดียวใครจะปรับ เอาเลยสร้างไปเลย เขาก็สร้างจนเสร็จ เสร็จแล้วเหยียบหัวสัญญาไปเลยตลอด จนกระทั่งทุกวันนี้

แล้วเงินก็มาพร้อมปีบเสร็จเลย เหลือเงินแปดแสนกว่าบาท เรายังยกเงินเหลือจากเจตีย์แปดแสนบาท มอบให้ทางวัดอุดมสมพร เพราะวัดนี้รับเป็นรับตายรับทุกสิ่งทุกอย่าง หากว่าเศษเหลืออะไรวัดนี้เป็นวัดที่ควรจะได้เงินจำนวนที่เศษเหลือนี้ จึงมอบให้วัดนี้ทั้งหมดที่เศษจากเจตีย์ ๑๒ ล้านไปแล้วนะ เอ้า คณะกรรมการว่าอย่างไร ใครก็สาธุดด้วยกัน จึงยกเงินแปดแสนกว่าบาทมอบให้วัดอุดมสมพร ๑๒ ล้านบาทสมบุญฉบับเรียบร้อย อย่างนี้เรื่องท่านอาจารย์ฝันกับเรา มันหากมีกันอยู่อย่างนั้นแปลกอยู่ ขบขันทุกอย่างละครจารย์ฝันนี้ เพราะอำนาจของจิตท่านเก่งมากนะท่านอาจารย์ฝันพลังจิตพุ่งตรงไหนหยุดเลย รถพุ่งไม่ให้ไปก็ไม่ได้ไป

นั่นนะดูซิกำลังของจิตพลังของจิต ท่านอาจารย์ลือองค์หนึ่ง พลังของจิต ท่านอาจารย์ลี-ท่านอาจารย์ฝันเหมือนกัน ฤทธิ์เป็นคนละทางๆ อำนาจของจิต แต่สำหรับฤทธิ์ของเรานี้มันพิสดาร ถ้าโลกเขาไม่ประสงค์ตรงไหนฤทธิ์ของเราจะเข้าตรงนั้น ถ้าเป็นกล้วยหอมกล้วยไข่มันเห็นหมดนะไอ้ฤทธิ์ของอิตาบัวนี้ เข้าใจไหม ถ้าฤทธิ์จะเป็นขึ้นเป็นอันเป็นเนื้อเป็นหนังมันไม่ค่อยได้เรื่อง ถ้าเป็นกล้วยหอมกล้วยไข่หรือลูกสาตีหรือลูกอะไรอยู่ที่ไหนตามันจับเลย ตาดี ฤทธิ์ดี เรามันดีไปคนละทาง จำเอานะ นี้เก่งทางหนึ่ง ทางนั้นเก่งทางหนึ่ง เราเก่งทางหนึ่ง เข้าใจไหม ยอมรับหรือยังนี้ มันเก่งคนละทาง

วันนี้ประชาชนก็มากันมาก สร้างบุญสร้างกุศลศีลทานเข้าสู่จิตใจอันเป็นเรื่องสำคัญ เป็นธรรมชาติที่แน่นอนมั่นคงในภพชาติของเรา อยู่กับบุญกับกุศลนะ ขอให้พี่น้องทั้งหลายทราบ บุญกุศลจะเป็นเครื่องพยุ่งจิตใจเรา นอกจากนั้นไม่พยุ่ง ใครอยู่ที่ไหนก็อยู่ อาศัยสิ่งเหล่านั้นละ แต่เวลาจะพยุ่งจิตใจให้ไปสู่สถานที่ที่ดีคติที่เหมาะสมมีบุญมีกุศลนี้เท่านั้น ไม่อย่างอื่น มีเท่านั้น นอกนั้นช่วยไม่ได้เลย

ให้พยายามสร้างความดีงามเข้าสู่จิตใจของตน ส่วนเหล่านี้เราก็ได้อาศัยด้วยกัน ทั่วหน้าทั่วโลกทั่วสงสาร ที่อยู่ที่อาศัย แต่ใจนี้ขาดที่พึ่งเยอะนะ โลกนี้ขาดมากทีเดียว ไม่ใช่ธรรมดา หากจะมีเป็นหย่อม ๆ อยู่บ้าง ก็โลกชาวพุทธได้สร้างฐานะอันสำคัญ ๆ คือ บุญกุศลเข้าสู่ใจ รวมทางด้านจิตตภาวนาด้วย อันนี้เป็นหลักใหญ่ของใจ นอกนั้น ล้มละลาย พอลมหายใจขาดก็ขาดไปตาม ๆ กัน ไม่มีความหมายอะไร ส่วนบุญส่วนกุศลของเราไม่ขาด ติดกับจิต พยุ่งกันไปเลย พวกกันจำคำนี้ไว้ให้ดี เอาละเทศน์เพียงเท่านี้ วันนี้ ต่อไปนี้จะให้พร

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz